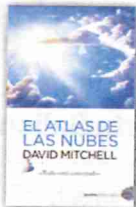

El atlas de las nubes

David Mitchell

Trad. Víctor V.

Úbeda.

Granta-Duomo.

599 pàg. 21 €

A David Mitchell
li agraden els

experiments. A *El atlas de las nubes*—que ha inspirat la pel·lícula homònima— planteja el següent: sis històries de gèneres diferents que queden interrompudes successivament. Mitchell recrea: una aventura naval al sud del Pacífic al XIX; un duel creatiu entre dos compositors egòlatres a la Bèlgica dels anys 30; un thriller periodístic sobre un *watergate* nuclear a la Califòrnia dels 70; una sàtira esbojarrada de l'escena literària londinenca actual, i una distòpia sobre corporacions totalitàries a Corea del Sud. En arribar al sisè relat—un malson postapocalíptic en una Hawaii infestada de tribus salvatges—,

l'estructura de la novel·la tomba i cada història interrompuda es va reprenent en ordre invers. Mitchell té cura de les parts, però se li escapa el conjunt. Domina el pastitx i recrea cada gènere amb una exuberància magistral. En concret, la sàtira té cops hilarants, i en aquests llocs on no hi ha ciutadans, sinó clients i clons esclavitzats, és aterridora. Però més que no pas una novel·la, Mitchell escriu sis bons relats. Cada narració no té més que una incidència tangencial en la resta; el vincle és superficial. Mitchell intenta agrupar-les formulant una reflexió final sobre la fragilitat de la civilització i la immutabilitat de la natura depredadora de l'ésser humà. Però resulta forçada i desprèn un regust *new age* poc convincent. El mateix Mitchell—per boca d'un personatge— suggereix com jutjar la seva proposta narrativa: “¿Idea revolucionària o efectisme insubstancial?”. Deixem-ho en artifice entretingut. —*Abel Grau*

Libres